

“मीठे बच्चे- तिमी विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नको लागि निमित्त हौं, त्यसैले तिमी कहिल्यै अशान्त हुनु हुँदैन।”

प्रश्न:- बाबाले कुन बच्चाहरूलाई आज्ञाकारी बच्चा भन्नुहुन्छ?

उत्तर:- बाबाको जुन मुख्य आज्ञा छ- प्यारा बच्चाहरू अमृतबेला उठेर बाबालाई याद गर, यस मुख्य आज्ञालाई बच्चाहरूले पालन गर्छन्। सबैरै सबैरै स्नान आदि गरेर फ्रेस भएर निश्चित समयमा यादको यात्रामा रहन्छन्, बाबाले उनीहरूलाई सपूत वा आज्ञाकारी भन्नुहुन्छ, उनीहरू नै गएर राजा बन्छन्। कपूत बच्चाहरूले त झाडु लगाउँछन्।

ओम् शान्ति। यसको अर्थ त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ। ओम् अर्थात् म आत्मा हुँ। यस्तो सबैले भन्छन्- जीव आत्मा अवश्य छन् र सबै आत्माहरूको एक बाबा हुनुहुन्छ। शरीरका पिता अलग-अलग हुन्छन्। यो पनि बच्चाहरूको बुद्धिमा छ, हृदको बाबाबाट हृदको र बेहदको बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। अहिले यस समयमा मनुष्य चाहन्छन् विश्वमा शान्ति होस्। यदि चित्रमा सम्झाइयो भने शान्तिको लागि कलियुग अन्त्य र सत्ययुग आदिको संगममा लिएर आउनु पर्छ। यो हो सत्ययुग नयाँ दुनियाँ, त्यहाँ एक धर्म हुन्छ त्यसैले पवित्रता-शान्ति-सुख छ। त्यसलाई भनिन्छ नै स्वर्ग। स्वर्गलाई सबैले मान्छन्। नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ, दुःख हुन सक्दैन। कसैलाई पनि सम्झाउन धेरै सहज छ। शान्ति र अशान्तिको कुरा यहाँ विश्वमा नै हुन्छ। त्यो हो नै निर्वाणधाम, जहाँ शान्ति-अशान्तिको प्रश्न उठ्न सक्दैन। बच्चाहरूले भाषण गर्दा सबैभन्दा पहिला विश्वमा शान्तिको कुरा नै उठाउनु पर्छ। मनुष्यले शान्तिको लागि धेरै प्रयास गर्छन्, उनलाई प्राइजपनि मिलिरहन्छ। वास्तवमा यसमा दौडादौड गर्ने कुरै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- केवल आफ्नो स्वधर्ममा टिक्यो भने विकर्म विनाश हुन्छ। स्वधर्ममा टिक्यो भने शान्ति हुन्छ। तिमी बाबाका बच्चाहरू हौं नै सदा शान्त। यो वर्सा उहाँबाट मिल्छ। यसलाई कसैले मोक्ष भन्दैन। मोक्ष त भगवानलाई पनि मिल्न सक्दैन। भगवान पनि पार्टमा अवश्य आउनु पर्छ। भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु। भगवानलाई पनि मोक्ष मिल्दैन भने बच्चाहरूले फेरि मोक्ष कसरी पाउन सक्छन्। यी कुरामा सारा दिन विचार सागर मन्थन गर्नु छ। बाबाले त तिमी बच्चाहरूलाई नै सम्झाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउने अभ्यास धेरै छ। शिवबाबा सम्झाउनु हुन्छ र तिमीहरू सबै ब्राह्मणहरूले नै बुझ्छौ। विचार सागर मन्थन तिमीले गर्नु छ। तिमी बच्चाहरू सेवामा छौ। तिमीले त धेरै सम्झाउनु पर्छ। दिन-रात सेवामा रहन्छौ। म्युजियममा सारा दिन आइरहन्छन्। कहीं-कहीं रात्रिको १०-११ बजेसम्म पनि आउँछन्। सबै ४ बजेदेखि पनि कहीं-कहीं सेवा गर्न थाल्छन्। यहाँ त घर हो, जब चाहन्छौ तब बस्न सक्छौ। सेन्टरमा त बाहिर टाढा-टाढाबाट आउँछन् त्यसैले समय राख्नु पर्ने हुन्छ। यहाँ त कुनै पनि समय उठ्न सक्छौ। तर यस्तो समयमा त पढ्नु छैन जहाँ बच्चाहरू उठ्नु तर उठ्नु त्यसैले सबैको समय राखिन्छ। स्नान आदि गरेर फ्रेस भएर आउनु फेरि पनि समयमा आउँदैनन् भने उनीहरूलाई आज्ञाकारी भन्न सकिँदैन। लौकिक पिताका पनि सपूत र कपूत बच्चाहरू हुन्छन् नि। बेहदका बाबाका पनि छन्। सपूत गएर राजा बन्छन्, कपूत गएर झाडु लगाउँछन्। थाहा त सबै हुन्छ नि।

कृष्ण जन्माष्टमीको विषयमा पनि सम्झाइएको छ। कृष्णको जन्म जब हुन्छ तब स्वर्ग हुन्छ। एउटै राज्य हुन्छ। विश्वमा शान्ति हुन्छ। स्वर्गमा धेरै कम मनुष्य हुन्छन्। त्यो हो नै नयाँ दुनियाँ। त्यहाँ अशान्ति हुन सक्दैन। शान्ति तब हुन्छ जब एक धर्म हुन्छ, जुन धर्म बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। पछि जब अरू-अरू धर्म आउँछन् तब अशान्ति हुन्छ। त्यहाँ हुन्छ नै शान्ति, १६ कला सम्पूर्ण हुन्छन्। चन्द्रमा पनि जब सम्पूर्ण हुन्छ तब कति शोभा दिन्छ, त्यसलाई पूर्ण चन्द्र भनिन्छ। त्रेतामा तीन चौथाई (३/४) भनिन्छ, खण्डित हुन्छ नि। दुई कला कम भयो। सम्पूर्ण शान्ति सत्ययुगमा हुन्छ। २५ प्रतिशत पुरानो सृष्टि भएपछि केही न केही खिट-पिट हुन्छ। दुई कला कम हुने भएकाले शोभा कम भयो। स्वर्गमा हुन्छ सम्पूर्ण शान्ति, नर्कमा हुन्छ सम्पूर्ण अशान्ति। यो त्यही समय हो जब मनुष्यले विश्वमा शान्ति चाहन्छन्, यस भन्दा अगाडि विश्वमा शान्ति होस् भन्ने आवाज थिएन। अहिले आवाज निस्केको छ किनकि अब विश्वमा शान्ति भइरहेको छ। आत्माहरू चाहन्छन्- विश्वमा शान्ति हुनुपर्छ। मनुष्य त देह अभिमानमा भएकाले केवल भनिरहन्छन्- विश्वमा शान्ति होस्। ८४ जन्म अब पूरा भएको छ। यो

कुरा बाबा नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। बाबालाई नै याद गर्छन्। सम्झन्छन्- उहाँ कहिले कुन रूपमा आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँको नाम हो नै हेभनली गड फादर। यो कसैलाई पनि थाहा छैन-हेभन कसरी रचनुहुन्छ। श्रीकृष्णले त रचन सक्दैनन्। उनलाई भनिन्छ देवता। मनुष्यले देवताहरूलाई नमस्ते गर्छन्। उनीहरूमा देवी गुण छ त्यसैले देवता भनिन्छ। राम्रो गुण हुनेलाई भनिन्छ नि- यो त देवताजस्तै छ। लडाईं झगडा गर्नेलाई भनिन्छ- यो त असुरजस्तै छ। बच्चाहरूले जानैका छन्- हामी बेहदको बाबाको सामुन्ने बसेका छौं। त्यसैले बच्चाहरूको चालचलन कति राम्रो हुनुपर्छ। अज्ञान कालमा पनि बाबाले देखेका छन्- ६, ७ कुटुम्ब सँगै रहन्छन्, एकदम मिलेर चल्छन्। कहीं त घरमा केवल दुई जना मात्र भए पनि लडाईं-झगडा गरिरहन्छन्। तिमी हौं ईश्वरीय सन्तान। धेरै मिलनसार भएर रहनु पर्छ। सत्ययुगमा मिलनसार हुन्छन्, यहाँ तिमीले मिलनसारहुन सिक्यौं त्यसैले धेरै प्रेमले रहनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- भित्र जाँच गर, मैले कुनै विकर्म त गरिन्न? कसैलाई दुःख त दिइन्न? यसरी कसैले बसेर आफ्नो जाँच गर्दैनन्। यो धेरै समझको कुरा हो। तिमी बच्चाहरू हौं विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नेवाला। विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नेले यदि घरमा नै अशान्ति गर्छन् भने फेरि शान्ति कसरी स्थापना गर्न सक्छन्? लौकिक पिताको बच्चाहरूै हैरान गर्छ भने भनिन्छ यो त मरेकै भलो। कुनै बानी पर्यो भने पक्का हुन्छ। यो ज्ञान रहँदैन- हामी त बेहदको बाबाका सन्तान हौं, हामीले त विश्वमा शान्ति स्थापना गर्नु छ। शिवबाबाका बच्चा यदि अशान्त हुन्छौं भने शिवबाबाको पासमा आऊ। उहाँ त हीरा हुनुहुन्छ, उहाँले झट्ट तिमीलाई युक्ति बताउनु हुन्छ- यसरी शान्ति हुन सक्छ। शान्तिको प्रबन्ध गरिदिनुहुन्छ। यस्ता धेरै छन् जसको चालचलन देवी घरानाको जस्तो हुँदैन। तिमी अहिले तयार हुन्छौ, नयाँ फूलको दुनियाँमा जान। यो हो नै फोहोरी दुनियाँ वेश्यालय, यसबाट त वैराग्य आउँछ। विश्वमा शान्ति हुन्छ नयाँ दुनियाँमा। संगममा हुन सक्दैन। यहाँ शान्त बन्ने पुरुषार्थ गर्छौं। पूरा पुरुषार्थ गरेनौं भने फेरि सजाय खानुपर्छ। मसँग त धर्मराज छन् नि। जब हिसाब-किताब चुक्ता हुने समय आउँछ अनि खुब पिटाई खान्छन्। कर्मभोग अवश्य हुन्छ। बिरामी हुन्छन्, त्यो पनि कर्मभाग हो नि। बाबामाथि त कुनै कर्मभोग छैन। सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! फल बन्थ्यौ भने उच्च पद पाउँछौ। नत्र कुनै फाइदा छैन। भगवान बाबा जसलाई आधाकल्प याद गर्यौं उहाँबाट वर्सा लिएनौं भने के कामका। तर ड्रामा अनुसार यो पनि हुनु अवश्य छ। सम्झाउने युक्तिहरू धेरै छन्। विश्वमा शान्ति त सत्ययुगमा थियो, जहाँ यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। लडाईं पनि अवश्य हुन्छ किनकि अशान्ति छ नि। कृष्ण फेरि आउँछन् सत्ययुगमा। भन्छन्- कलियुगमा देवताको छायाँ पनि पर्न सक्दैन। यी कुरा तिमी बच्चाहरूले नै अहिले सुनिरहेका छौ। तिमीले जानेका छौ- शिवबाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। धारणा गर्नु छ, सारा जीवन नै लाग्छ। भन्छन् नि- सारा जीवन सम्झाएँ तैपनि बुझ्दैनन्।

बेहदको बाबा भन्नुहुन्छ- पहिला मुख्य चीज त सम्झाऊ, ज्ञान अलग र भक्ति अलग चीज हुन्। आधाकल्प हो दिन, आधाकल्प हो रात। शास्त्रमा कल्पको आयु नै उल्टो लेखिदिएका छन्। त्यसैले आधा-आधा पनि हुन सक्दैन। तिमीहरूमा कसैले शास्त्र आदि पढेका छैनन् भने झन् राम्रो। पढेका छन् भने संशय उठाउँछन्, प्रश्न सोधिरहन्छन्। वास्तवमा जब वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ तब भगवानलाई याद गर्छन्। कसै न कसैको मतमा। फेरि जसरी गुरुले सिकाउँछन्। भक्ति पनि सिकाउँछन्। यस्तो कोही छैन जसले भक्ति नसिकाओस्। उनीहरूमा भक्तिको तागत छ तब त यति अनुयायी बन्छन्। अनुयायीलाई भक्त पुजारी भनिन्छ। यहाँ सबै छन् पुजारी। त्यहाँ पुजारी कोही हुँदैन। भगवान कहिल्यै पुजारी बन्नुहुन्न। अनेक प्वाइन्ट सम्झाइन्छ, बिस्तारै बिस्तारै तिमी बच्चाहरूमा पनि सम्झाउने तागत आउँदै जान्छ।

अहिले तिमीले बताउँछौ- कृष्ण आइरहेका छन्। सत्ययुगमा अवश्य कृष्ण हुन्छन्। नत्र विश्वको इतिहास भूगोल कसरी रिपिट हुन्छ। केवल एउटा कृष्ण त हुँदैनन्, यथा राजा रानी तथा प्रजा हुन्छन् नि। यसमा पनि बुझ्नुपर्ने कुरा छन्। तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- हामी त बाबाका बच्चा हौं। बाबा वर्सा दिन आउनु भएको छ। स्वर्गमा त सबै आउँदैनन्। न त्रेतामा सबै आउन सक्छन्। वृक्ष बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि भइरहन्छ। मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्ष हो। त्यहाँ हुन्छ आत्माहरूको वृक्ष। यहाँ ब्रह्माद्वारा स्थापना, फेरि शंकरद्वारा विनाश फेरि पालना.... अक्षर पनि यसरी काँडा अनुसार बोल्नुपर्छ। बच्चाहरूको बुद्धिमा यो नशा छ, यो सृष्टिको चक्र कसरी चल्छ। रचना कसरी हुन्छ। अहिले नयाँ सानो रचना छ नि। यो बाजोले जस्तै हो। पहिला शूद्र हुन्छन् अनेक, फेरि बाबा आएर रचना रचनुहुन्छ- ब्रह्माद्वारा ब्राह्मणहरूको। ब्राह्मण हुन् चोटी। चोटी र पाउँ आपसमा मिल्छन्। पहिला ब्राह्मण चाहिन्छ। ब्राह्मणहरूको युग धेरै सानो हुन्छ। पछि देवताहरू। यो वर्णको चित्र पनि कामको छ। यो चित्र

सम्झाउनमा धेरै सजिलो छ। भेराइटी मनुष्यहरूको भेराइटी रूप। सम्झाउन कति मजा आउँछ। जब ब्राह्मण हुन्छन् तब सबै धर्म हुन्छन्। शूद्रहरूबाट ब्राह्मणको कलमी लाग्छ। मनुष्यले त वृक्षको कलमी लगाउँछन्। बाबाले पनि कलमी लगाउनु हुन्छ जसबाट विश्वमा शान्ति होस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा स्मृतिमा राख्नु पर्छ- हामी हौं ईश्वरीय सन्तान। हामी आपसमा मिलेर रहनु छ। कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन।

२) भित्र आफ्नो जाँच गर्नु छ- मबाट कुनै विकर्म त भएको छैन! अशान्त हुने या अशान्ति फैलाउने बानी त छैन?

वरदान:- “एक बाबा दोस्रो न कोही” यस स्मृतिबाट बन्धनमुक्त, योगयुक्त भव
अब घर जाने समय हो त्यसैले बन्धनमुक्त र योगयुक्त बन। बन्धनमुक्त अर्थात् लुज ड्रेस, टाइट होइन। अर्डर मिल्यो, सेकेन्डमा गयो। यस्तो बन्धनमुक्त, योगयुक्त स्थितिको वरदान प्राप्त गर्नको लागि सधैं यो प्रतिज्ञा स्मृतिमा रहोस्- “एक बाबा दोस्रो न कोही”। किनकि घर जानको लागि वा सत्ययुगी राज्यमा आउनको लागि यस पुरानो शरीरलाई छोड्नु पर्छ। त्यसैले चेक गर- यस्तो एवररेडी बनेका छौ या अहिलेसम्म कुनै डोरीले बाँधिएको छु? यो पुरानो चोला टाइट त छैन?

स्लोगन:- व्यर्थ संकल्प रूपी एक्स्ट्रा भोजन गरेनौं भने मोटोपनको बिमारीबाट बच्ने छौं।